

Marianne 'ziet' en werkt met ervaringen uit vorige levens

'Ik weet zeker dat we meer dan één keer leven'

Dat je als ziel steeds opnieuw geboren wordt - en dus ook vorige levens hebt meegemaakt - is voor veel westerse mensen nog een vreemd idee, maar niet voor Marianne Notschaele (1960). Als reïncarnatietherapeut werkt zij al zo'n dertig jaar met inzichten en herinneringen uit vorige levens. Haar praktijkervaringen verwerkt ze in artikelen en boeken. Ze wil graag meer bekendheid geven aan de reïncarnatiegedachte.

“Als kind groeide ik op bij een vader en moeder die erg open-minded waren. Spiritualiteit was binnen ons gezin geen vreemd gebied; in onze familie zaten nu eenmaal mensen die werkten met tarotkaarten en die magnetiseerden. Mijn moeder kon chakra's lezen en deed aan voetreflextherapie. Mijn vader was helderziend, maar hij deed hier verder niets mee, hij vond dat paranormale toch wel een eng gebied. **Ik merkte dat ik als kind ook dingen kon waarnemen, die anderen niet zagen.** Als ik op de televisie een film zag over indianen waarin een tipi-tent werd gebouwd, zei ik spontaan: 'Het klopt niet hoe ze die tipi gebouwd hebben. Die opening of die vuurplaats hoort daar helemaal niet te zitten.' Op de een of andere manier wist ik me - tot in detail - te herinneren hoe vroeger deze tenten gebouwd werden. Het voelde als een levensechte ervaring uit een vorig bestaan. Nooit zeiden mijn ouders dat het níét waar was, als ik over vorige levens begon. Ze lieten me gewoon vertellen, zonder er verder al te diep op in te gaan.

Toen ik een jaar of zeven was, zag ik lichtbollen en engelen naast mijn bed. Ik kwam erachter dat ik uit mijn lijf kon treden om zo een kijkje te nemen in de slaapkamer van mijn ouders. Ik zweefde daar rond en vroeg me af wat ze aan het doen waren. Snel keerde ik weer terug naar mijn lichaam. De volgende dag vroeg ik aan mijn moeder: 'Wat deden jullie gisteravond samen in bed?' Zij antwoordde enigszins geschrokken 'Maar kind, dat is niet voor jou om te zien!' Jaren later begreep ik pas wat er gebeurd moest zijn en waarom ze zo geschrokken had gereageerd. Ik lachte er alsnog om. Vreemde dingen bleven zich aandienen tijdens nachtelijke uren. Alhoewel het leek of ik droomde, gebeurde het echt. Op een avond speelde ik met lichtbollen, kleuren en doorzichtige wezens. Ik was hier zo vol van dat ik het 's ochtends direct wilde delen met mijn moeder. Maar die dag zei ze: 'Meisje, dit is echt flauwekul. Nu gaat je fantasie te ver!' **Ik herinner me dat dit precies het moment was, waarop ik besloot om vanbinnen iets op slot te zetten... Dus alles was fantasie?** Het gewone dagelijkse leven nam het over. Na mijn vwo volgde ik de beroepsopleiding tot viertalig directiesecretaresse bij Philips. Ik koos de veilige weg. Directiesecretaresse

was een goed betaalde baan, die ik tot mijn 65e kon doen. Tijdens mijn werk merkte ik dat ik dingen wist en deed, die verder gingen dan beroepsmatig kunnen inspelen op mijn baas. Als hij de gang op kwam lopen, had ik al de map in mijn handen waarvan ik wist dat hij ernaar ging vragen. Als hij papieren kwijt was, wist ik precies in welke map hij deze - per ongeluk - verkeerd had opgeborgen. Ik wist zijn handelingen, zónder dat ik ze gezien had. Omdat ik dit normaal vond, zag ik het verder niet als iets bijzonders. In de jaren negentig werd Philips

‘Nu geloof ik niet in toeval, maar wel in iets dat je toevalt. Dit foldertje kreeg ik niet voor niks juist nu in handen’

gereorganiseerd. Ondanks dat iedereen tegen mij zei dat ik niet hoefde te vrezen voor mijn baan, wist ik intuïtief dat zich een nieuwe weg zou aandienen. Iets in mij zei: ‘Het gaat hier stoppen. Ik moet een ander pad gaan bewandelen.’

In diezelfde periode kwam iemand met een foldertje aanzetten: ‘Dit is echt iets voor jou, Marianne.’ Het bleek een folder te zijn over een meerjarige beroepsopleiding tot reïncarnatietherapeut. Een gebied waarin ik zeer geïnteresseerd was en al veel over had gelezen, al was ik verbaasd dat er ook een opleiding voor bestond. Nu geloof ik niet in toeval, maar wel in iets dat je als het ware toevalt. Dit foldertje kreeg ik ►

Kattenallergie

Bibliotheekmedewerkster Myriam (45) is sinds een half jaar 'een kattenvrouwje'. Ze wilde altijd al graag poezen, maar eerder kwam het er niet van. Samen met haar partner zorgt ze nu voor drie schattige, springerige kittens: Healthy, Joy en Bumpy. Nooit had ze last gehad van allergieën, dus keek ze raar op toen ze na een week kittens verzorgen een allergische (huid)reactie kreeg. Bultjes op haar armen, die al snel grotere bulten werden, een snotterende neus en rode, tranende ogen. Als ik Myriam zie, maakt ze een verdrietige indruk. Ze snift: 'Sinds ik onze kittens in huis heb, zijn mijn ogen pijnlijk rood. Kleine adertjes zijn gesprongen. Ze voelen dik en droog aan. Ik gebruik van die druppeltjes om ze vochtig te houden. Dat helpt maar kort. De huisarts zegt dat ik allergisch ben voor mijn poezen en ze beter weg kan doen. Dat maakt me zo verdrietig. Het zijn zulke lieverds. Voor mij zijn het net kinderen, al weet ik best dat het om huisdieren gaat. Ik kan wel janken, maar écht huilen lukt niet eens. Tranen blijven uit. De huisarts zegt dat ik een kattenallergie heb, en dat dit blijvend is. Mijn traanbuisjes zitten dicht. Volgens hem had ik nooit aan katten moeten beginnen. Maar ik heb vaak poezen van kennissen te logeren gehad en nergens last van gehad. Dat is toch gek. Zijn drie kittens misschien te veel? Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om ze te moeten herplaatsen, dan ga ik dood van ellende! Kun jij kijken wat er speelt?' Iedere allergie heeft een oorzaak. De ene keer kun je allergische lichaamsreacties wegnemen door een cliënt te laten kijken naar diverse oorzaken; een andere keer wil iemand onderliggende thematieken of symbolische boodschappen niet nader bestuderen. In zo'n geval werken voorgeschreven anti-allergiemedicijnen beter. Bij Myriam 'zie' ik een verbindingslijntje tussen geen kinderen hebben en de angst haar poezen te verliezen. Ik vraag of ze haar ogen wil sluiten. Als ik even later vraag welke gedachte er als eerste bij haar opkomt, antwoordt ze dat ze niet kan huilen. Op mijn vraag waarom niet, zegt ze dat het te erg is. Ik laat haar zich concentreren op dat gevoel en op haar lichaam. Haar hart doet pijn, zegt ze, en ze moet huilen. Ze vertelt dat ze haar kinderen kwijt is, dat ze alles kwijt is waar ze van hield.

Samen boren we herinneringen aan die horen bij een treurig, vorig leven dat Myriam ooit heeft gehad.

'Mijn kinderen. Het zijn er drie. Ik breng ze ten grave. Het is alsof ik zelf van binnen sterf. Ik kan niet meer huilen. Ik ben uitgehuild. Mijn tranen zijn op, ik ben op.'

Op mijn vraag of Myriam denkbeeldig vanaf een afstand naar de persoon kan kijken die ze in dat vorige leven was, vertelt ze dat het om een armoedig geklede vrouw gaat, in het zuiden van Engeland, lang geleden, in een periode dat de builenpest heerste. 'Ik zie er mager uit. Ben slecht

gekleed. Mijn ogen liggen diep in mijn donker omrande oogkassen. Ik heb bloeddorpen ogen van het vele huilen. Mijn man stierf eerst, daarna onze kinderen. Alle vier heb ik ze begraven zien worden. Ik heb zoveel verdriet! Wekenlang huilde ik. Ik eet niet meer. Ik kan niet meer. Mijn tranen zijn op, mijn lichaam ook.' Kort na de dood van haar gezin sterft ook de vrouw aan de builenpest.

Na het therapeutisch afrondingswerk vraag ik of Myriam haar ogen weer wil openen. Tranen druppen na over haar wangen; ik reik haar een doos met tissues aan: 'Gelukkig, je kunt weer huilen.'

Cliënten zijn doorgaans snel in staat overeenkomsten te zien tussen situaties in hun huidige leven en die in voorbije levens. Myriam is zozegd emotioneel blijven steken in gebeurtenissen in het verleden, het grote verdriet dat ze ervoer, omdat haar kinderen en man aan de pest stierven. Op haar eigen sterfmoment waren haar gedachten bij haar man en overleden kinderen. Ze had zoveel gehuild dat haar ogen droog, pijnlijk en opgezwollen aanvoelden. Haar tranen waren op. Er was geen ruimte over in haar hoofd om te beseffen dat ze zelf ook ziek was en dat zich op haar eigen lichaam grote bulten hadden gevormd.

Verschillen zelf zien - nodig om tot probleemoplossing te komen - is meestal lastig voor een cliënt. Toch zijn het juist de verschillen, die voor transformatie van een probleem kunnen zorgen. Alles wat toen en nu op elkaar lijkt, zorgt voor verwarring en geeft allergische huidreacties.

Myriam nam drie kittens in huis. Ze gaf ze 'toevallig' Engelse namen, zonder te weten dat inspiratie voor naamgeving wel eens voortkomt uit voorbije levens. Met de komst van de kittens namen haar (moederlijke) zorgen toe. Wat als de poezen ziek werden? Of buiten overreden door een auto? Wat als ze weg zouden moeten? Het 'oude' verdriet dat ze had om het verlies van drie kinderen, werd hierdoor 'aangeraakt'. Onbewust reageerde Myriams lichaam op een gelijke manier als het lichaam van de vrouw tijdens de pestepidemie. Bulten op haar armen, geen tranen meer kunnen produceren. Haar huidige ogen bleven steken in een oud verhaal. Rood. Droog. Pijnlijk. Opgezwollen. Een logische diagnose van de huisarts: kattenallergie. Maar deze cliënte leeft niet meer in de tijd van de builenpest in Engeland. Het is een paar honderd jaar later, ze leeft en woont in Nederland. Haar kittens zijn niet ziek, maar kerngezond. Myriams huid hoeft niet allergisch te reageren.

Een maand later ontvang ik een e-mail van Myriam. In de bijlage zit een foto van haar poezen. *Kijk, dit zijn mijn lieve, kerngezonde katten kiddies. Mijn allergie is weg! Mijn ogen zijn niet langer rood., dik en opgezwollen. Het droge, pijnlijke gevoel is weg. Ik ben zo blij. Ik kan wel huilen van geluk!*

niet voor niks juist nu in handen. Het zou een grote ommekeer in mijn leven worden.

Ik was 32 jaar, toen ik met de opleiding begon en tijdens de studie ontwaakte er iets bij mij dat ik al die jaren - onbewust - slapende had gehouden. Om toch wat geld te blijven verdienen, bleef ik destijds wel parttime werken als secretaresse binnen een andere organisatie.

Het leren werken met vorige levens was een en al herkenning voor mij. Ik kreeg lesstof die me ergens al vertrouwd was. Vergelijk het met een opleiding tot koekjes bakken waarin je tot het besef komt dat je eigenlijk alles al weet over koekjes bakken.

Het eerste jaar was interessant. Alles liep voorbeeldig. Ik genoot, ik was op de juiste plek beland. Dit paste bij mij. Het kostte me weinig moeite om examens succesvol af te leggen en door te stromen naar het tweede jaar. Juist in dat jaar werden mijn ogen nog meer geopend. Zoals in veel opleidingen zijn er stappenplannen die je moet volgen bij een therapiesessie. Studenten hebben hieraan een houvast als ze gaan werken met cliënten. Uiteraard oefenden we veel op elkaar onder begeleiding van docenten. Tijdens zo'n oefensessie met een medestudent 'zag' en 'wist' ik meteen met welk vorig leven ik aan de slag moest, maar daarmee ging ik voorbij

aan het gebruikelijke stappenplan, ondanks dat ik me normaal gesproken wel aan de regels houd. Op het moment dat ik koos voor de andere route, werd ik dan ook op de vingers getikt door de docente, die toezicht hield. 'Waarom doe je dit?' vroeg ze verbaasd. Ik antwoordde: 'Dat zie je toch. Als ik nu het stappenplan volg, dan ontglipt ze me. Deze sessie vraagt om iets anders, zodat ze het juiste voorje leven kan verwerken!'

probleem kan komen. Mijn gave is hierbij een groot geschenk. Het stelt me in staat om in een relatief korte periode contact te maken met de onuitgewerkte thema's van de cliënt. Met andere woorden: als je een denkbeeldige deur opent waarachter zich verschillende vorige levens bevinden, dan filter ik precies die informatie eruit die de cliënt op dat moment nodig heeft.

Ik kan me voorstellen dat het begrip

'Ik kon zelf in therapie om dat ik dingen zag en wist die anderen niet zagen of wisten. Voor mij was dat eerder een last dan een gave'

De docente keek me indringend aan en zei: 'Jij kunt dit misschien wel zien, maar anderen zien dat niet!'

Daar schrok ik van. Ik had geen idee, ik dacht dat iedereen die zich hier beroepsmatig mee bezighield, dat kon zien. Ik was door deze gebeurtenis zo uit mijn evenwicht gebracht, dat ik in dit tweede jaar van de opleiding zelf in therapie kon om opnieuw te ontdekken - en te leren werken met het feit - dat ik dingen zie en weet die anderen niet zien of weten. Ik zag het in die tijd nog niet als een gave maar als een last."

EIGEN WERKWIJZE

"Na het afstuderen heb ik zeker zo'n acht jaar nodig gehad om 'het kunnen zien van vorige levens' zinvol te kunnen verweven met de therapiesessies die ik gaf. Geleidelijk aan heb ik zo mijn eigen manier van werken ontwikkeld, waardoor ik op een veilige manier sneller voor cliënten en efficiënter bij de kern van hun

'reïncarnatie' voor veel mensen vaak lastig te begrijpen is. Om het wat inzichtelijker te maken, ga ik proberen het eenvoudig te verwoorden. **Je bent op aarde een lichaam met een energiewolk eromheen, ook wel zielsenergie genoemd.** Alle ervaringen die je opdoet in een leven, wordt op de een of andere manier in die energiewolk opgeslagen. Als je lichaam sterft, gaat de wolk verder om later rondom een ander lichaam opnieuw te beginnen. In dat nieuwe leven neem je iets van de oude ervaringen in je wolk mee. Door het steeds terugkeren in een ander lichaam - reïncarnatie - lossen problemen zich meestal vanzelf op. In dat geval heb je geen therapeut nodig of hoeft je niet te werken met informatie uit vorige levens. Maar soms hebben mensen overtuigingen meegenomen vanuit een vorig bestaan die toentertijd wel klopten, maar nu niet meer. Als je deze in je huidige leven blijft plakken op situaties die helemaal niet meer ter zake doen, dan kan het misgaan en problemen ►

veroorzaken. Zo heb ik een keer een cliënt gehad, die niet meer op de weegschaal durfde te staan sinds ze boven de 100 kilo woog. **Ze zei letterlijk: 'Ik ben zo bang dat ik mijn eigen doodvonnissen heb getekend,** doordat ik jarenlang te veel heb gegeten.' Tijdens de therapie sessies ontdekte ze dat ze in een vorig leven in de Middeleeuwen een paranormaal gevoelige vrouw was geweest, die werd

opgepakt op verdenking van heksenpraktijken. Ze werd gewogen op de heksenwaag. Omdat ze te dun was, was ze een heks - want dan kon je vliegen - en belandde ze op de brandstapel. **Je gewicht betekende in die tijd het verschil tussen leven en dood.** In een volgend leven kon je maar beter te zwaar zijn, had mijn cliënt 'besloten'. Maar die 'oude' overtuiging klopte niet meer en samen werkten we

aan het bijstellen ervan. Zo verloor ze haar angst voor de weegschaal en kwam haar gewicht weer in balans. Mensen kunnen soms ook niet goed aarden in hun huidige bestaan. Het kan zijn dat zij minder goed geïncarneerd zijn door 'onaffe' gebeurtenissen of trauma's uit vorige levens. In dit leven komen ze dan dezelfde problematiek opnieuw tegen, omdat de ziel altijd op zoek is naar afronding, naar heling. Reïncarnatietherapie is dan een mooie manier om te kijken of je onaffe gebeurtenissen of trauma's uit een verleden alsnog goed kunt afsluiten."

WENS

"Ik voel me gezegend dat ik al jaren zo'n mooi beroep uitoefen. **Ik ben dankbaar dat ik veel mensen heb kunnen helpen in hun leven.** In al die jaren heb ik met verschillende problematieken gewerkt, maar tegenwoordig richt ik me vooral op mensen die vastlopen in werkrelaties, niet durven te beginnen met een eigen praktijk en op hoog-sensatieve mensen. Met hen en hun problemen voel ik me als een vis in het water, vanwege de vele raakvlakken. Daarnaast schrijf ik alweer jaren boeken en artikelen, die voor iedereen begrijpelijk zijn, over werken met inzichten uit vorige levens en reïncarnatietherapie. Veel van deze boeken en artikelen kun je gratis downloaden op mijn website. De praktijkvoorbeelden die ik in de e-books geef, zijn afkomstig van cliënten die hiervoor hun toestemming hebben gegeven. Persoonlijke thema's heb ik in verhaalvorm uitgeschreven, zodat ze ook lekker leesbaar zijn. Het is namelijk mijn grote wens dat het begrip 'reïncarnatie en vorige levens' veel bekender en gewoner wordt bij het grote publiek." ■

Geïnteresseerd in verhalen over vorige levens en andere paranormale verschijnselen? Bezoek dan eens de website van Marianne Notschaele: www.vorigelevens.nl